

Kilép szememből fölragyogva

*A rokon-vért kiben szerettem,
csak most ismerlek föl: az idegenben.*

*Kinek a szája hosszú emlék,
még mindig faggatom szerelmét.*

*Mert rögtön ott szálltunk: lemondva,
híváson túli káprázatokba.*

*Egybe-súrlódott a testünk végül,
mégse választhattalak: csak ellenségül.*

*Két egyből ha megszületik a kettő,
torkunkban lángol a száraz erdő.*

*A démon bennünk nem azért szökött föl,
hogy kiverhessük az örült tükörből.*

*Mert látom már, kiben a Másik
szétszakadhat a sors-tagadásig.*

*S kinek most árnya dül agyamra,
kilép szememből fölragyogva.*

Fehér nász

*Havazik, függönyösen havazik:
rajtunk már a fehér nász sem segít.
Tornyozódhat, holnap elolvad a hó,
szerelmünk is csak sárnak való.*

Mint a szél

*Meg kell halnom, mint a szélnek,
mikor rengetegbe téved,
s egyszer úgy kell föltámadnom,
mint a szél a tengerparton.*

Ádám és Éva visszaszökik a paradicsomba

Lehajtod fekete fejed,
úgy lopozol be
a szálas erdőbe, hull arcodra
a zöld őszi árnyék a fákról,
nézem aranyozott kezed
és homlokod a legelső tisztáson,
fenyőfa,
nyárfa,
szivarfa, akác,
mi a ti gyökereitekből nőttünk ki:
fogadjatok vissza,
a ti véretek a mi vérünk,
csókoljatok egybe,
messziről jöttünk,
de már simogatjátok-karcoljátok
a lábunkat, kezünk szárát,
már zúg testünkben
a zöld és sárga vér,
zúg szívünk és májunk,
mint a bozótos dombtető,
mint lejebb a folyó a kanyar
partjait harapva;
víz, föld,
lánczús-farkú fácánok,
sűrűségek őzei, rókái,
úgy járunk itt roppanó gallyakon,
mint ti:
minden zajra
lecsap mellünkre
az erdő halálos félelme,
csontvázakat, koponyákat látunk
a mocsaras gödrökben;
magamhoz szorítom a vállad,
gyere beljebb és még beljebb,
itt már a vadon csak éjszaka,
itt élénk áll
egymillió év
a csöpögő páfrányokról,
komoran lesi fehér bőrünk,
finom ruhánk, cipőnk, megmosott,
puha tenyerünk és ujjunk
amit már összevázelt valahol
útközben egy túskebokor,

egymillió év figyeli
ijedt szemünk kapkodását.

De mi

levetkőzünk
és egymás selyem-húsába öltözünk föl,
selyem-húsod zenéjét
hallgatom az égből és a fák levél-forgatagából,
tested selyem-ruhája
a kéken ránk-permetező
mennybolt,
bűnöm, mint a füst,
kiszáll a szádból,
mert megérkeztünk
és én fejem csúcsáig iszom
tisztá selyemhús-lüktetésed.

A testvér-isten

Csak addig élek,
addig írhatok,
míg te akarod, istenem,
ez a törvény
és én meg akarom tartani
a törvényedet.

Istenem, én most
nagyon boldogtalan vagyok,
de te ne törődj az én szomorúságommal,
csak hallgasd meg sóhajaimat,
mert te vagy a testvérem,
nem az uram-istenem,
hanem a testvér-istenem.
Éjszaka beszélhetek hozzád

és te válaszolsz nekem
a fekete rózsza szirmai mögül;
egyszer azt kértem tőled:
add vissza a szerelmemet
és te finom ujjal
elémhoztad az utcán
örvény-forgalomban, autók közt;
de majd egyszer azt mondod:
elég volt,
és visszaveszed az életem,
eltakarod a szerelmem

sűrű nyárfavirág-esővel,
hajnali sötéttséggel
és én állok az út mellett,
a zöldbe bomlott
kőrisfák között egyetlen csupasz,
szúrós, töredező gallyú fa,
állok ott isten megnyúzott testvére,
mert a kifosztottság, meztelenség
is a te törvényed,
mert akkor te is
lomb nélkül állsz majd ott,
istenem, testvérem,
gyökérzetig kiszáradt
ágaid meg-megnyikordulnak.

TARDI SÁNDOR RAJZA